

Laurette kijkt uit het raam van haar huisje. In de tuin spelen Saar en haar dochter Elise. Glimlachend denkt Laurette terug aan de dag waarop ze hen ontmoette. Elise was nog maar een kleine baby...

Die dag was Laurette net klaar met haar werk en onderweg
naar haar lievelingsplekje bij het water.
Daar zat een jonge vrouw met een baby in haar armen.
Ze zag er moe en verdrietig uit. Laurette ging naar haar toe.

‘Heb je misschien honger? Wil je wat brood?’
vroeg Laurette vriendelijk.
‘Heel graag,’ zei de vrouw zachtjes.
‘Ik ben Saar en dit is mijn kindje.’

‘Ik ben mijn man verloren,’ vertelde Saar, ‘en ben daarna ook mijn huis kwijtgeraakt. Vannacht hebben we in een herberg geslapen, maar nu is mijn geld op.’

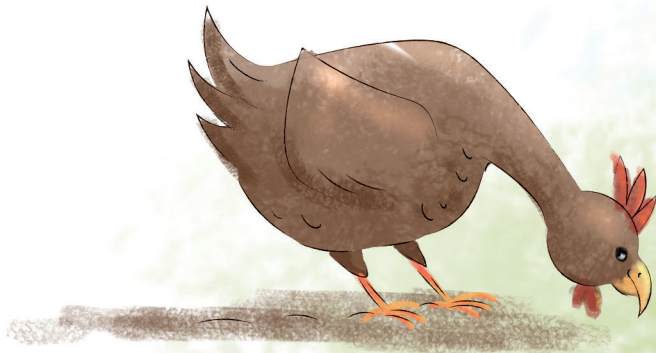
‘Kom bij mij slapen!’ zei Laurette vastbesloten. ‘Ik heb een klein huisje, maar het is er veilig en lekker warm.’

Baby Elise begon te huilen.

‘Wat is er, liefje?’ vroeg Saar bezorgd.

Laurette voelde aan Elises voetjes.

‘Ze heeft koude voetjes! Kom mee. Ik heb een vriendin die heel goed kan breien. Zij heeft vast warme sokken voor jou en je baby.’

‘Zoek maar een paar mooie sokken uit,’ zei Marie, de vriendin van Laurette. ‘Ik heb er genoeg. Tot voor kort had ik een kraampje op de markt waar ik ze verkocht. Maar nu ben ik te oud om de hele dag buiten te staan.’

‘Misschien kan ik ze op de markt verkopen?’ stelde Saar voor.
‘Wat een goed idee!’ zei Marie. ‘Ondertussen pas ik wel op je kindje! En zo helpen we elkaar.’

‘Maar dan heb je ook goede schoenen nodig!’ riep Laurette.
‘Zullen we even naar Odette, de schoenmaakster, gaan?
Dan vragen we of zij een paar schoenen voor je heeft.’

‘Maar natuurlijk help ik jullie,’ zei Odette, toen Laurette, Saar en Marie hun plan hadden uitgelegd. ‘Ik heb een paar stevige schoenen voor je, Saar. En weet je wat? Misschien kun jij mij helpen door naast Maries sokken mijn schoenen te verkopen op de markt. Sinds mijn man is overleden, kom ik gewoon tijd tekort!’

‘Dan gaan we straks ook nog even langs de weefsters,’ zei Laurette. ‘Je hebt nog een nieuwe jurk nodig!’

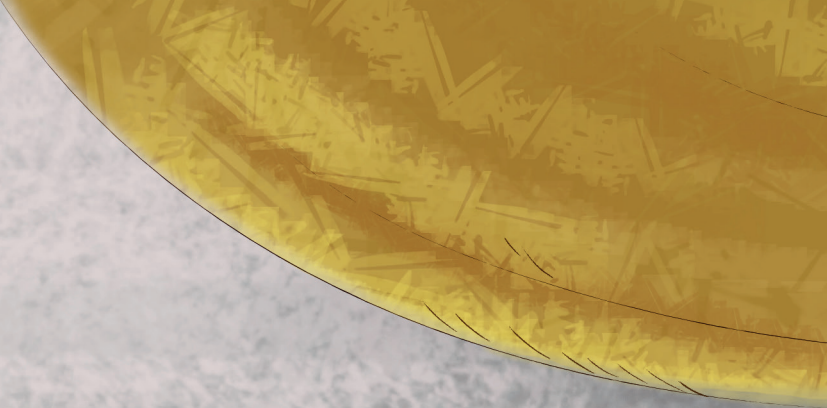

'Zulke prachtige stoffen!' riep Saar uit.
Ze keek verbaasd naar alle kleuren en patronen.

'Kom snel binnen,' riepen de twee vrouwen
in koor. 'Kies maar een stof uit en dan
maken wij een mooie jurk voor je.'

‘Ik... ik... ik heb nog nooit zoiets moois gedragen,’ zei Saar ontroerd.
De andere vrouwen keken haar tevreden aan.

‘We hebben allemaal wel eens hulp nodig,’ zei Laurette.
‘De een kan goed breien, de ander kan goed stoffen maken en jij
kan op de markt spullen verkopen.
Zo helpen we elkaar!’

'Precies!'

Gravin Margaretha kwam binnen.

'Voor veel vrouwen is het leven zwaar, maar samen staan we sterk!'

Ze glimlachte en wenkte de vrouwen.

'Kom, ik nodig jullie uit bij mij thuis.'

